

Стеф. (клѣкна прѣдъ неѣ, и наслони главѣ на колѣна-та ѣ).

Маріа. (наводи ся надъ него съ хръзаніе).

Брѣм. (търка съ прѣсти слъзы-тѣ отъ очи-тѣ си).

Срѣшко. (стои замысленъ, бѣрбляіущіи; хвърга по нѣкой пѣтъ поглѣда си на новосѣбраны-тѣ съпругъ и съпругѣ).

Стеф. (дигна главѣ, и поглѣда Маріѣ смѣтено).

Маріа. (загърли го около врата, и наслони образа си на лице-то му).

Ліубко. (глѣда гы съ вѣтрѣшно побужденіе).

Брѣм. Като ми Бога този ѣ оня човѣкъ, кой-то искаше днесъ да носи брѣме-то ми, той ѣ отистина пѣтежко носилъ, отколко-то азъ.

Срѣшко. (къмъ Стефана) Господине! не сте ли вѣй оня сѣщіи-тѣ, кой-то сте ми искали помощъ днеска въ градинѣ-тѣ?

Стеф. Азъ съмъ господине.

Срѣшко. Кога ѣ така, то азъ съмъ былъ отъ части причина на ваше-то отчаяніе — Азъ имамъ още много добрини да направѣ. (выкна Ліубка на странѣ) Господине! Азъ ви познавамъ за честенъ човѣкъ; кажете ми истина ли ѣ сичко това, кое-то сте ми казвали понапрѣдъ.

Ліубко. Истина ѣ, ако вѣрвате на моѣ-тѣ вѣрность.

Срѣшко. (подиръ малко утѣшеніе камъ Стефана) Господине! Вчера ся удави сынъ ми у Лома, а днеска азъ избавихъ живота ви. Днеска мя дарува Господъ пакъ съ сынъ. — Господине! Азъ ви примамъ за мой сынъ.